

onder een patroon als vader te staan lachte hen niet toe. De oudste koos den militairen stand, ging naar Kampen en hoopte binnen een paar jaar officier te worden, de tweede was op een effectenkantoor geplaatst, de derde werd opgeleid voor scheepsklerk.

Ofschoon de oude Zegers zich over hun keus ergerde, maakte hij 't hun niet moeielijk. „'t Is mij goed,” placht hij te zeggen, „doe wat je wilt, maar weet 't wel, ééns gekozen, blijft gekozen, met veranderen houd ik mij niet op, ik zal betalen wat er betaald moet worden, maar als jullie kuren verkoopt, hoef je op geen cent te rekenen.”

De zoons wisten gelukkig even goed als vader wat ze wilden en Zegers voelde nu en dan toch zoo iets als een opwelling van trots als hij aan zijn drie knappe jongens dacht. Dat er hoegenaamd geen hartelijkheid tusschen hem en zijn kinderen bestond, dat zij hem soms over hun zaken, maar nooit over hun intieme aangelegenheden spraken, hinderde hem niet, aan genegenheid of hartelijkheid had hij volstrekt geen behoefte.

Met de jongens ging 't dus goed, maar met de meisjes was 't een andere kwestie. Over 't algemeen hield Zegers niet van meisjes en hij had gevloekt en gebromd toen zijn vrouw hem tweemaal achter elkaar met een dochter verraste. Wat had hij om Godswil aan al dat vrouwvolk in huis? Moeder, die flink was en zich kranig hield, kon den boel wel alleen af. Jongens was iets anders, die gingen hun eigen weg. Maar die meiden, ba, wat hadt je er aan? Opeetsters waren het. Eenmaal van de schoolbanken af, lanterfantten ze zoo wat in huis en wachten totdat er een vrijer komt opdagen. Zoo redeneerde hij. Anna, zijn jongste, was echter eenigszins een kind naar zijn hart. Ten eerste was zij een stevig opgeschoten meid, met roode wangen, een overvloed van geelblond haar en een paar ferme handen. Ten tweede was zij de eenige in huis die beweerde dat als men vader maar aan durfde hij nog zoo kwaad niet was en ten derde was zij op negentienjarigen leeftijd getrouwd met een man, waarop zelfs Zegers niets had aan te merken; want hij stond aan 't hoofd van een sedert jaren goed bekende, beklante manufactuurwinkel en hij zat er warmpjes in. Zóó vond vader het geschikt, jong trouwen, dat hoorde zoo, dat had hij zelf ook gedaan, geen gezanik met de duiten, geen lang gevrij, geen schoonzoon die naar je dood verlangde en op je geld aasde, maar een die zelf flink voor den dag kwam.

Matje was al drie en twintig jaar oud toen haar zuster trouwde. Voor háár had Zegers zelden een goed woord. Zij was de eenige van zijn kinderen waarmee het niet gegaan was, zooals hij 't bepaald had. Als hij op zijn manier in zijn humeur was vroeg hij haar quasi schertsend:

„Wel Mat, wanneer raken we jou kwijt? Van een vat zuur bier moet ik niks hebben!”

Gewoonlijk echter bemoeide hij zich niet met haar. Matje hield van lezen en Zegers beweerde dat hij geen ergerlijker manier, om tijd zoek te brengen, kende. Toen zij nog een kind was had hij veel op haar aan te merken en daar zij vreeselijk bang voor hem was trachtte zij zich dikwijls door jokken